

Door God geliefde mensen,

Dan maakt God zichzelf aan Mozes bekend. IK ben de Heer. IK ben aan Abraham, Isaak en Jakob verschenen als God, de ontzagwekkende. Maar mijn naam Heer, IK zal er zijn, IK ga met jullie mee, heb ik hen niet bekend gemaakt.

Nu zul jij Mozes, zal het volk Israël, en zal de farao ervaren wat het betekent dat ik mezelf in deze nieuwe naam, in dit werkwoord bekend maak. Een God die zich zal laten kennen, die van zich zal laten horen en voelen.

Die God staat voor het horen van slavengejammer, het afnemen van lasten, het uitleiden en verlossen van het slavenjuk in Egypte en het brengen van het volk Israël naar het land vloeïende van melk en honing dat hij aan hun voorouders had beloofd.

God laat zich nog meer kennen, niet meer als die almachtige God, daar hoog in de hemel. Want, zegt Hij tegen Israël, ik zal jullie aannemen als mijn volk en ik zal jullie God zijn. Zo wordt het een echte relatie: jij en ik, ik en jij. Die relatie wordt eeuwen later nog meer verdiept als Jezus, zoon van God, als mens op aarde komt en ons Gods liefde en nabijheid voorleeft en laat ervaren.

Die God-mens relatie, IK en jij wordt zichtbaar en voelbaar bij de doop. Als God zegt: Jij bent mijn kind, jouw naam staat geschreven in de palm van mijn hand. IK ga met je mee op jouw levensreis, vanaf de Moederschoot tot in het hemels Vaderhuis.

Mozes bracht Gods mooie woorden: jullie zijn mijn volk en ik ben jullie God en ik zal jullie bevrijden van het Egyptische slavenjuk, over naar het volk van Israël.

Maar ze kunnen het niet horen, het niet geloven.

Hun geest, dat wil zeggen hun fysieke, psychische en spirituele zijn, was ineen gekrompen, murw geworden onder die jarenlange onderdrukking en slavernij.

Het volk kent deze bevrijdende God immers niet.

Het kent alleen maar slavernij – stenen, stenen en nog eens stenen.

Dat is hun dagelijkse werkelijkheid.

Hun hoop en toekomstverwachting is verpletterd onder het gewicht van hun slavendienst. Voor hen is er geen aanknopingspunt voor vertrouwen op een bevrijdende God.

Dat kennen wij soms ook in ons eigen leven van hier en nu.

Je kunt soms lamgeslagen zijn door wat er allemaal in jouw leven gebeurt en op je afkomt.

En je weet van die bevrijdende God, maar je zit vast in je onmacht dat je geen kracht vindt om op te staan, om te veranderen. Je gaat er letterlijk en figuurlijk onder gebukt.

Dat kan aanvoelen dat het jou alleen overkomt, dat alles tegenzit, en er geen lichtje hoop meer is van een andere toekomst.

Vaak weet je dan niet waar te beginnen, zo zwaar drukt alles op je en je opstandingsgeloof is ver te zoeken. Je hebt eerst je eigen strijd met God, je waaromvragen, je woede, je onmacht en je ongeloof. Het overweldigt je vaak zo, dat je ook niet weet waar aan te beginnen.

Bidden is in dat proces heel belangrijk, leren we van het volk Israël. Het uitspreken tegen God van wat er speelt en leeft in je eigen leven. Dat geeft inzicht, je zet het voor jezelf op een rijtje. Dat geeft duidelijkheid. Je deelt dat met God en je krijgt gaandeweg het gevoel dat je er niet meer alleen voor staat. Zo heeft het volk Israël ervaren dat die God niet alleen het bidden hoort, maar ook verhoort. Dat hij meegaat op jouw levensreis.

Heel langzaam aan merk je binnen jezelf dat er ruimte en licht komt. Dan kun je gaan werken aan verandering en bevrijding.

Dan is er ook ruimte om te ervaren dat anderen met je meeleven en meebidden. Dat voelt zo goed dat mensen, dat een geloofsgemeenschap als een biddende muur om je heen staan. God werkt ook via mensen. Dat ervaar je en geeft je kracht. Gaandeweg ervaar je dan ook die bevrijdende God, die met je meegaat op je levensreis. Hij is dan echt de Heer, zoals hij zich aan Mozes bekend maakt, de God die met je meegaat, IK zal er zijn....

Wij lezen in deze weken op weg naar Pasen de verhalen uit Exodus als het ware in - in het leven van Jezus, in het bijzonder in zijn lijden en sterven. Ook Jezus heeft ervan geweten dat de last steeds zwaarder werd. Ook hij heeft de aanvechting gekend: is dit de weg die ik gaan moet? Maar hij geeft zich over, gaat de weg aan Gods hand tot het einde. Daarom wordt hij op de derde dag opgewekt: dat is de kroon op zijn weg. Hij is die weg ook voor ons gegaan.

Jezus die tijdens zijn leven ons Gods liefde liet zien en ervaren, Gods nabijheid handen en voeten gaf. Jezus die ons oproept om God lief te hebben en te werken aan zijn koninkrijk van gerechtigheid en vrede. En ons oproept onze naaste lief te hebben als onszelf.

Dromen wij nog van een beter, ander leven, van Gods koninkrijk?

Hoe bevrijd, verslaafd zijn wij eigenlijk?

Misschien moeten we daarvoor eerst ons eigen slavenjuk opruimen.

God roept de mens op weg te gaan
zijn leven is een reis.

“Verlaat wat gij bezit en ga
Naar het land dat ik u wijs”.

En ook al heb je daarbij soms het gevoel dat je er alleen voor staat,
gaandeweg ervaar je dat “IK zal er zijn” steeds met je mee gaat.

Een Gezegende reis!

Amen.